

[Niels Højland]

Hvor meget kan fiskebestandene forøges? Ifølge universitetslektor Erik Mahler fra Ferskvandsfiskeriforeningen for Danmark kan der ikke udsættes flere fisk, da udsætningsplanerne, som er udarbejdet af Fiskeriministeriets eksperter, bliver udnyttet fuldt ud. Rent faktisk har lystfiskerne på privat basis betalt for udsætning af yngel og sættefisk de sidste 75 år.

Når der intet grundlag er for vedtagelse af fisketegn, hvorfor skal det så vedtages? Der kan ikke være anden forklaring, end at særinteresser og magtspørgsmål gør sig gældende. Det er et rent socialistisk ideologisk felttog, der her gør sig gældende mod et privat område, der fungerer fint. Det er beklageligt, at Kristeligt Folkeparti er blevet til en vigtig brik i dette ideologiske magtspil uden selv at kunne gennemskue det. Kristeligt Folkeparti er i det tilfælde ude i et usmageligt ærinde, der går ud på at smadre sociale relationer. Minsandt om lovforslaget ikke opererer med, at ejere af vandet skal have lov til at fiske på deres egen lovligt erhvervede ejendom – det er fortrinligt – men de må ikke invitere familie eller venner på lystfiskeri.

Lovforslaget er planlægningsfikseret og langt fra virkeligheden. At det ødelægger en historisk tradition, der fungerer i bedste velgående, søger man at kompensere for ved at give unge under 18 år og pensionister over 67 år den historiske ret, som burde omfatte alle. Hvad med handicappede, bistandsklienter og arbejdsløse? Er de bedre stillet? Jeg kan kun rose SF'eren hr. Pelle Voigt for det, han sagde under anden behandling, nemlig at staten skal holde sig væk fra dette område, da det vil virke generende og fuldstændig tåbeligt, og samtidig vil kontrolforanstaltninger blive så krævende, at indtægten ved fisketegn efter min opfattelse i langt overvejende grad vil gå til administration af loven. Det kom også frem i forbindelse med ændringsforslagene, hvor fiskeriministeren skrev, at der både skal ansættes flere folk og bruges mere materiale.

Det er mit håb, at et flertal på tværs af alle partiskel vil afvise et så vanvittigt forslag om at regulere et område, der fungerer godt på privat initiativ.

Arne Melchior (CD):

Jeg mener ikke, man skal harcelere over, at en sag af dette begrænsede omfang tager no-

gen tid at behandle. Den tid, der går til diskussioner, er jo afhængig af, hvor enkel en sag er, og hvor enig man er om den eller ej. Store sager kan godt behandles hurtigt, hvis der er enighed om dem, og derfor skal man altså ikke grine ad, at der bruges lidt ekstra tid på denne sag. Den gamle kongelige hofbogtrykker Egmont H. Petersen havde følgende motto: Ingen sag er for ringe til at kunne behandles godt. Det må også gælde denne sag.

Når det er sagt, vil jeg gerne sige, at da jeg første gang hørte om dette lovforslag, var jeg instinktivt imod. Skal vi nu beskatte noget nyt? Så viste det sig jo hurtigt, at for det første er der ikke tale om en skat, men om penge, der forbliver, om jeg så må sige, i det samme kredsløb, som ikke går i statskassen til brug for andre dispositioner, men som skal bruges til at muliggøre, at der også om et antal år er basis for lystfiskeri. Da jeg så oven i købet hørte, at brugerne selv var for, blev jeg først forbavset, og så blev jeg fuld af beundring for dem, for de udviser jo dermed en realistisk selvdisciplin, fordi de kender området og ved, at det er nødvendigt, og ved, at hvis ikke man sørger for den yngelpleje, vil der om ganske få år – nogle siger 10, nogle siger 15 – overhovedet ikke være noget lystfiskeri i Danmark mere.

Så er der nogle, der spørger: Nå, skal vi nu også betale for at trække vejret? Dertil kan jeg sige: Ja, hvis luften var en limiteret ressource, som altså ville slippe op, så garanterer jeg for, at der ville blive indført afgift for at trække vejret. Indirekte har vi den jo, for frisk luft er en mangelvare, og derfor betaler vi i dag, hr. Fischer, i modsætning til, hvad der skete i forrige århundrede, for at få frisk luft at indånde. Og der er vist i dette hus stor enighed om, at vi kommer til at betale for at få rent vand; det har også været gratis i mine bedsteforældres tid. Men der er altså ikke noget af værdi, der er gratis, end ikke vandet og luften.

Hr. Fischer talte igen i sin replik til mig om, hvad der før var frit. Må jeg så, da hr. Fischer altså ikke forstod mine eksempler fra trafikens område, nævne snapsen. Da hr. Fischers oldeforældre levede, kostede snapsen ikke mere end det, den kostede at producere og distribuere. Med hr. Fischers og hans partis stemmer koster den i dag det tidobbelte af, hvad den koster at producere og distribuere. Det er hr. Fischer ikke imod, skønt de penge, der der-